

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. május hó 7., 8. és 14. napjain** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2014. május hó 14. napján kihirdette a következő

Ítéletet:

Az előre kitervelten elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt I. r. **vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben az Egri Törvényszék 2013. május hó 30. napján kelt 9.B.544/2011/69. számú ítéletét I. r. **vádlott tekintetében annyiban változtatja meg**, hogy e vádlott cselekményét a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének minősíti. Megállapítja, hogy a büntetése kétharmad részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja.**

Felhívja II. r. és III. r. vádlottak figyelmét, hogy az ítélet kézbesítésétől számított hat hónapon belül az előzetes letartóztatásban töltött időért kártalanítás iránt terjeszthetnek elő igényt. E határidő elmulasztása jogvesztő.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az Egri Törvényszék 2013. május 30. napján kelt 9.B.544/2011/69. számú ítéletében I. r. vádlottat a Btk. 166. § (1), (2) bekezdés a) pontja szerinti bűnsegédként elkövetett emberölés büntette miatt 7 év 3 hónapi fegyházbüntetésre ítélte, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával és mellékbüntetésül 8 évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától. Egyben a vádlottat a Btk. 322. § (1), (2) bekezdés a) pontja szerinti kifosztás büntette miatt emelt vád alól felmentette, és a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontja szerinti lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette miatt indult eljárást megszüntette.

II. r. és III. r. vádlottakat a Btk. 166. § (1), (2) bekezdés a) pontja szerinti emberölés büntette miatt emelt vád alól felmentette, utóbbi vádlott tekintetében a Btk.263/A. § (1) bekezdés a) pontja szerinti lőfegyverrel visszaélés büntette miatt indult eljárást megszüntette.

Rendelkezett a bűnjeljegyzék 19. tétele alatt bevételezett lőfegyver elkobzásáról; az egyéb bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, állami tulajdonba vételéről, kiadásáról, illetve megsemmisítéséről.

Kötelezte I. r. vádlottat 3.796.132,- Ft bűnügyi költség megfizetésére; megállapította, hogy az ezt meghaladó 7.592.263,- Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a Heves Megyei Főügyészség mindhárom vádlott tekintetében fellebbezést terjesztett elő. Jogorvoslatát írásban azzal indokolta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a történeti tényállást részben hiányosan állapította meg, tényekből további tényekre tévesen következtetett, egyes bizonyítékokat egyoldalúan mérlegelt, míg másokat figyelmen kívül hagyott, illetve indokolási kötelezettségének csak részben tett eleget.

Az ügyész nem vitatta azt, hogy a sértett halálát követően a Balaton északi partján lévő érdekeltségeit XY-ék szerezték meg. Az álláspontja azonban változatlan, hogy ZZ meggyilkolására I. r. vádlott adott utasítást, a cselekmény elkövetése elsősorban az ő érdekében történt, melyre abból lehet következtetni, hogy az ítéleti tényállás szerint is I. r. vádlott hívta Budaörsre a sértettet, a bűncselekményt az I. r. vádlott ingatlanába, avagy annak közelébe hajtották végre, majd a holttestet az I. r. vádlott által vásárolt garázsban rejtették el. Az elkövetés eszközét szerezte be, ugyanakkor PP elkövetői minősége esetén nincs magyarázat arra, hogy miért volt szükség I. r. vádlott cselekménybe való bevonására, amely nem csak fölösleges, hanem kockázatos is volt PP-ék számára.

Az ítéleti tényállás szerint is I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetése után, még aznap este intézkedett a sértett Mercedeséről, melyet a későbbiekben visszavett LL-tól és ő használt. Az elsőfokú ítéletben nincs magyarázat arra, hogy I. r. és II. r. vádlottak kizárólag a közösülésnek az I. r. vádlott tudomására jutásától a cselekmény elkövetéséig miért folytattak intenzív, személyes és telefonos kapcsolatot. A PP köréhez feltételezhetően köthető leszámolásokhoz képest a titokban végrehajtott BB gyilkosság megjelenési formája alapvető különbséget mutat. Szemben az elsőfokú bíróság megállapításával, az I. r. vádlottnak nem kellett reálisan tartania attól, hogy kiderül, ő ölette meg a sértettet. Ehhez képest a sértett halálának sokan örültek, abból többen is profitáltak, elsősorban PP-ék. Abban az esetben, ha nem ölette meg a sértettet, akkor azt bizonyára megteszik mások, az csak idő kérdése volt, hogy mikor.

Az ügyész fenntartotta az elsőfokú bíróság előtti perbeszédében elemzetteket a tekintetben is, hogy az erőszakos közösülés miatti feljelentés, majd az ezt követő huzavona nem ZZ törvényes felelősségre vonását, hanem a bűncselekményt követő időszakban a sértett eltűnésének magyarázatát szolgálta. Ezzel I. r. vádlott saját indítékát kívánta leplezni, ami cáfolja egy másik felbújtó anyagi érdekeltségből eredő indítóokát. Helyesen utalt arra a törvényszék, hogy nem volt jelentősége az I. r. vádlott és a sértett közötti anyagi jóvátétel tárgyú alkudozásnak, ugyanakkor figyelmen kívül hagyta, hogy ez a vádlott valódi szándékát takarni igyekvő látszat cselekvés volt.

Az elsőfokú ítélet indokolásával szemben elfogadhatónak tartotta WW vallomását, aki JJ-től szerzett tudomást arról, hogy ZZ-t III. r. vádlott ölte meg utasítására a MM-val történt közösülés miatt. Összességében több lehetséges motívum közül a cselekmény valódi indító oka az I. r. vádlott oldalán található, így a bűncselekmény felbújtója I. r. vádlott volt.

Az ügyész nem tartotta elfogadhatónak III. r. vádlott vallomását a tekintetben, hogy nek önvédelmi célból kellett fegyvert beszerezni. Az ezzel ellentétes elsőfokú

bíróági következtetés helytelen. Ismételten hivatkozott az ügyész az általa szavahihetőnek tartott „hallomás tanú”, WW vallomására. Sem neki, sem pedig az információ forrásának, JJ-nak nem állt érdekében az I. és III. r. vádlottakat súlyos bűncselekmény elkövetésével hamisan vádolni. WW vallomása, mely szerint lőtte le a sértettet, összhangban áll a bizonyítás egyéb anyagával, így kivételesen egyetlen tanú vallomására is lehet e ténymegállapítást alapozni, mivel ez összhangban áll az eljárás egyéb adataival. tettesi minőségét az is alátámasztja, hogy alá-fölé rendeltségi viszonyban volt val, utóbbi személyé volt az irányító szerep, ugyanakkor a fegyverhez nem értett, azonban igen, és ki is próbálta azt. részesült a sértett Mercedesének vételárából, továbbá megkapta I. r. vádlott Rover személygépkocsiját is. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a fegyver átadás-átvétele JJ elismerte WW-nak. emellett szerepet játszott a sértett gépkocsijának külföldre vitelében és elidegenítésében. Ezt HH nyomozati vallomása is alátámasztja. E tanút a nyomozati iratok 3597. oldalán található figyelmeztetésben foglaltak szerint kioktatták mentességi jogára, ami így része a bizonyítás anyagának.

II. r. vádlott bűnsegédi közreműködése elengedhetetlenül szükséges volt a bűncselekmény sikeres végrehajtásához. E vádlott szoros telefonos kapcsolatban állt I. r. vádlottal. Ennek oka nem a ...Night Club ügyei vagy a sértett és az I. r. vádlott közötti elszámolási problémák voltak, hanem ZZ sorsa volt. E körben az elsőfokú bíróság által figyelmen kívül hagyott KK tanú vallomása (nyomozati iratok 2359/a. oldal) az irányadó. Az ügyész szerint nem bír relevanciával azoknak a tanúknak a vallomása, akik megváltoztatták a Fáy utcai kínai éttermi találkozóval kapcsolatos előadásukat AA, SS, GG); e tanúknak a nyomozati vallomása az irányadó, melyeket az az elsőfokú bíróság megalapozatlanul vetett el. Figyelmet érdemel QQ vallomása is, aki arra utalt, hogy már előre tudott a sértett későbbi eltűnéséről, különben nem lett volna értelme érdeklődni a sértett félreállítása estén, hogy QQ tovább vinné-e az üzleteit. Ebből is az következik, hogy tudta, hogy ZZ emberölés áldozata lesz.

Az ügyész eltérő következtetést vont a MM cellájából lefoglalt levéllel kapcsolatban is, mely álláspontja szerintnak íródott. A levél arra utal, hogy t „tisztázni kell”, helyette PP-ra kell „kenni” a bűncselekmény elkövetését. A bíróság álláspontjával szemben az ügyész szerint nincs különösebb jelentősége CC és UU tanúvallomásainak, mivel a sértett megölésére nyilvánvalóan akkor nyílt lehetőség, amikor ő kizárólag II. r. vádlott kíséretében utazott Budaörsre. E tanúk vallomása csupán annyiban bír jelentőséggel, hogy korábbi jelenlétük alkalmával nem került sor a sértett megölésére, és az sem releváns, hogy MM milyen okból utazott saját gépjárművével a cselekményt megelőzően. Összességében az ügyész álláspontja szerint közvetett módon, a „bűnsegéd bűnsegédjeként” vett részt a cselekményben. Márpedig a közvetett bűnsegéd is bűnsegéd, e vádlott tevékenysége ekként értékelendő, magatartása egyaránt hordoz fizikai és pszichikai bűnsegédi elemeket.

Ehhez képest indifferens az az ítéleti megállapítás, hogy a sértett hozzájárulásával szállt ki II. r. vádlott a benzinkútnál, mivel ezzel tette lehetővé a bűncselekmény

akadálymentes végrehajtását. Annak sincs jelentősége, hogy nem terhelte a hivatalos személyekre vonatkozó speciális jogi kötelezettség sem, bár a sértett nyilvánvalóan azért alkalmazta ellenszolgáltatás fejében, hogy szükség esetén megvédje őt.

Szemben az ítélet indokolásával az ügyész szerint megállapítható, hogy előzetesen tudott I. r. vádlott tervéről, melyre nem csupán a vallomásaikat többször módosító tanúk - KK, SS és GG - hanem az eljárás egyéb adatai is utalnak, melyek a következők:

- az I. és II. r. vádlott közötti kapcsolat-tartás időzítése és intenzitása;
- QQ tanúvallomása a sértett félreállításáról;
- az elkövetés napján a másik testőr külön autóval történő utazása;
- a sértett halálhírének I. r. vádlott által történt közlése előtti telefonhívás, mely szerint II. r. vádlott és MM már tudták, hogy szükségük lesz LL-ra a sértetti Mercedes miatt.

Végül utalt arra is, hogy a sértett halálhírére közömbösen reagált, illetve segítségére sietettnak a LLval való kapcsolatfelvétel érdekében a Mercedessel kapcsolatos ügyintézés végett.

Az előbbiekre tekintettel indítványozta az ügyész az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az Egri Törvényszék új eljárás lefolytatására utasítását.

I. r. vádlott elsődlegesen a felmentése érdekében, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése céljából jelentett be fellebbezést. Jogorvoslatának írásbeli indokolásában pontról pontra vitatta az elsőfokú bíróság megállapításait. Nem emlékezőnek vallotta magát a utcában lezajlott találkozással kapcsolatban, de felhívta a figyelmet arra, hogy azt az elsőfokú bíróság sem állapította meg, hogy ő ZZ életére tört volna. Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy pontosan meg nem határozható körülmények között tudomására jutott volna, hogy ismeretlen személy/személyek ZZ-t meg akarják ölni. Nem került tisztázásra, hogy ebben ő miként és hogyan állapodott meg az ismeretlenekkel, nincs ugyanis arra semmilyen adat, hogy erről valaha is bárkivel beszélt volna. Ugyancsak nincs adat arra, hogy BB megérkezett volna autca.. szám alá. Ehhez képest az ítélet azt állapította meg, hogy a BB-t az ingatlanban vagy annak kertjében vagy az iroda és a sztráda közötti területen lőtték le. Ezen kívül - véleménye szerint - lelőhették a saját gépkocsijában, más gépkocsijában, a benzinkútnál, illetve a benzinkút és Budapest között bárhol, melyre nézve pontos adat nem áll rendelkezésre. Vitatta azt is, hogy a megtalált fegyverrel lőtték volna le a sértettet. Nem állapította meg az ítélet azt sem, hogy PP hol volt ZZ halálakor, de azt sem, hogy ki vitte ZZ Mercedesét a Budapest , XII. kerület utca környékére. Ehhez képest mi támasztja alá az ítéletnek azt a megállapítását, hogy ő vitte a Rover gépkocsijával Budaörsről a utcába BB holttestét? Felvetette annak lehetőségét, hogy a Mercedessel vitték a holttestet a XII. kerületbe. Az ítélet szerint LL II. r. vádlottal ment át a sértett megölése estéjén Pestről Budára, noha mobiltelefonja ilyen mozgást nem igazol, szemben a II. r. vádlott mobiljával. Nem tartotta logikusnak azt az ítéleti megállapítást sem, hogy ha nem lehet bizonyítani, hogy bárkit is rábírt volna a

sértett megölésére, abból miért következik, hogy segítséget nyújtott e cselekmény végrehajtásához.

Kifogásolta, hogy nem került tisztázásra a lőfegyver kipróbálásának ideje, illetve az, hogy ezt követően került-e sor a BB elleni feljelentésre Veszprémben. Ha igaz a 46. oldal 1. bekezdésében tett megállapítás, hogy nem rendelkezett alvilági kapcsolattal, akkor honnan szerezhetett tudomást a BB elleni merénylet tervéről? Nincs arra sem bizonyíték, hogy állítólagosan azzal a céllak csalta volna BB-t az irodájába, hogy ott ismeretlenek megöljék. A 47. oldal 3. bekezdésében írtak szerint egyebekben az ítélet sem zárja ki - legfeljebb nem tartja valószínűnek -, hogy a vásárlás után lesztek az ócska ajtó a garázsra. Az sem világos, hogy a garázs megvásárlásával hogyan készült BB megölésére. Ilyen alapon a Balaton és Budapest között bárhol vehetett volna garázst. Ugyancsak nem bizonyított az az ítéleti állítás sem, hogy azzal nyújtott segítséget, hogy a holttest elrejtését a garázsban megoldja. Ez kinek állt érdekében? - tette fel a kérdést, melyet azzal válaszolt meg, hogy neki biztosan nem állt érdekében.

I. r. vádlott szerint XY szerepét a nyomozás során kifejezetten kisebbiteni igyekezett a rendőrség, ugyanakkor a távközlési szakértő sem támasztja alá, hogy BB megölésekor a utcában tartózkodott volna. Ehhez képest a bíróság BB gépkocsijának későbbi sorsából próbálta levezetni a sértett megérkezését a utcába. E körben LL tanúvallomás folyamatos változásokon ment át az eljárás során, mely nem áll összhangban a távközlési adatokkal. Véleménye szerint nem bizonyítja BB megérkezését a utcába az, hogy II. r. korábban kiszállt a benzinkútnál a gépkocsijából. Semmi nem zárja ki, hogy a sértettet saját gépkocsijában végezték ki. Az cáfolható, hogy BB utolsó beszélgetése a utcában történt, mivel a helyszín és a Benzinkút közötti domb leárnyékolja az átjátszó antennát, melynek irányszöge sem teszi lehetővé, hogy arról hívást lehessen kezdeményezni a ... utcából. Állítása alátámasztására az eljárás résztvevőinek telefon pozícióiról kimutatást is csatolt fellebbezéséhez. Véleménye szerint a hemogenetikus szakértői vélemények sem támasztják alá, hogy a sértett megölésére a utcában került volna sor.

I. r. vádlott az előbbi érvekre figyelemmel kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a bűncselekmény alóli felmentését, másodlagosan az Egri Törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatására utasítását.

I. r. vádlott védője jogorvoslatának írásbeli indokolásában ugyancsak annak megállapítását kifogásolta, hogy ZZ egyedül érkezett a utcai ingatlanhoz. Ezzel szemben a rendelkezésre álló adatok nem zárják ki, hogy nem egyedül érkezett oda, akár élve, akár holtan; miként azt sem, hogy II. r. vádlott kiszállását követően ismeretlen személyek szálltak be az autóba, és az ő kíséretükben érkezett meg ZZ a utcai ingatlanba. Az ítéleti tényállás szerint az elkövetés helye nem határozható meg egyértelműen, és az sem bizonyítható, hogy mi volt az elkövetés eszköze. Ehhez képest semmi sem igazolja, hogy ...nak tudomására jutott egyáltalán, hogy ismeretlen személy vagy személyek ZZ-t meg akarják ölni, illetve azt sem támasztja

alá semmi, hogy az I. r. vádlott segítséget is nyújtott az ismeretleneknek BB megöléséhez, melyre indítéka nem volt. Tekintettel arra, hogy a bűnsegédi magatartás szándékos, kétséget kizáróan bizonyítani kell, hogy abban a tudatban hívta találkozóra ZZ-t, hogy ott meg fogják ölni, márpedig ennek hiányában az emberöléshez kapcsolódó bűnsegédi magatartás nem állapítható meg. Ennek ellentmond az a körülmény is, hogy az előző napi találkozón CC-nak és UU-nak tudomása volt arról, hogy másnap BB ismét Budaörsre megy ...hoz, így az sem elképzelhetetlen, hogy egy többek által is tudott találkozót használták ki az ismeretlen elkövetők ZZ megölésére.

Megmagyarázhatatlannak találta a védő, hogy miért hívta volna fel magára a rendőri szervek figyelmét a sértett feljelentésével, ha tisztában volt azzal, hogy az irodájában fogják őt megölni. Megjegyezte a védő, hogy kétség kívül a magánindítvány nem visszavonható, azonban lehetőség van a tanúvallomás akkénti módosítására, hogy az a terhelt felmentését eredményezze. Szemben az ügyészség álláspontjával, a védő azt találta életszerűtlennek, hogy a rendőri feljelentés csupán látszat együttműködést takar, melynek az volt a célja, hogy a bűncselekményt követő időszakra a sértett eltűnésére magyarázatul szolgáljon. Ezzel szemben inkább az valószínűsíthető, hogy arra számíthatott, hogy a hatóságok őrizetbe veszik, majd később előzetes letartóztatásba helyezik a bűnöző életmódot folytató ZZ-t. A védő szerint az nem életszerű, hogy az élettársa közvetlen szomszédságában vesz egy garázst a holttest eltüntetésére céljából. Anyagi körülményei megengedték, hogy ehhez képest máshol vegyen ebből az okból ingatlant. Felhívta a figyelmet arra, hogy önmagában a terhelt védekezésének cáfolatából még nem következik a bűnösségének megállapíthatósága.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.716/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést annyiban pontosította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének az emberölésen kívüli, egyéb felmentő és megszüntető rendelkezéseit az ügyészi jogorvoslat nem érinti. Fenntartva a Heves Megyei Főügyészség perorvoslatának írásbeli indokolását az ügyész téves kiinduló pontnak tartotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a bizonyítékok értékelését a tettesi oldalról vezette le, mivel a törvényszék a tettes személyét meg sem állapította. Álláspontja szerint nem állapítható meg olyan más gazdasági érdek, mely arra utalna, hogy I. r. vádlott személyén kívül más alvilági vezető köröknek is érdekében állt volna a sértett megölése. Emellett a bűnözői köröknek az sem lehetett a célja, hogy bevonja a bűncselekménybe, aki ezáltal még személyesen is jelen volt a sértett lelövésekor. Fenntartotta a fellebbezésben található azon megállapítást, hogy I. r. vádlott rendőrséggel való kapcsolatfelvétele csupán látszat együttműködést takart, melynek célja a sértett későbbi eltűnésének magyarázata. Erre utal az a körülmény is, hogy I. e vádlottat a feljelentés megtétele után már nem érdekelte az ügy. Ugyanakkor II. r. vádlott még ZZ megölése előtt az emberei körében terjesztette a sértett eltűnésének lehetőségét, melyet QQ, SS és GG tanúvallomása is igazol. Bizonyítékként említette az ügyész e körben I. r. és II. r. vádlottak közötti intenzív kapcsolattartást.

A Fellebbviteli Főügyészség is felhívta a figyelmet MM cellájában lefoglalt „Hi, Szöszi!” kezdetű levélre, mely álláspontja szerint II. r. vádlotthoz íródhatott. PP szerepét az ügyész azért sem tartotta meghatározónak, mert ZZ maga is elfogadta azt a helyzetet, hogy a Balatonról származó jövedelmének 50 %-át átengedte neki. Nem merült fel adat, hogy kettőjük között viszály vagy nézeteltérés lett volna. Elvi szintű az elsőfokú bíróságnak a felvetése, de semmi nem támasztotta alá azt, hogy I. r. vádlotton kívül bárki más fenyegette volna a sértettet. Erre szolgáló adat III. r. vádlott nyomozati vallomása, mely szerint röhögve mondta előtte, a sértettre vonatkoztatva, hogy kicsinálja őt. Ugyanerre utalt MM nyomozati vallomása, aki a Fáy utcai kínai étteremben lezajlott találkozón hallott olyat szájából, amely a sértett megölésére irányuló kifejezett szándékra utalt.

III. r. vádlott szerepével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság törvényesen rekesztette ki JJ tanúnak az eljárás korábbi szakában tett vallomásait, mivel a tanú a megismételt eljárás során a vallomástételt mentességi jogára hivatkozva megtagadta. Ez azonban nem akadályozza meg azt, hogy mindazok vallomását, akik JJ-től szereztek ismereteket, bizonyítékként ne lehessen értékelni. A hallomásból szerzett ún. közvetett bizonyítékok felhasználása nem kizárt, e tekintetben a fellebbviteli főügyészség is WW tanúvallomására utalt, aki JJ-től szerzett információkat. Kétség kívül e tanú vallomásában vannak eltérések, azonban ebből arra vonható következtetés, hogy ZZ-t III. r. vádlott ölte meg, I. r. vádlott utasítására. Az előbbiekre tekintettel indítványozta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész fellebbezését az írásbelivel egyezően, változatlanul az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányulóan fenntartotta. Ismételten felhívta a figyelmet MM cellájában talált levélre, melyet a bíróság csupán formailag, nem pedig tartalmilag értékelt.

I. r. vádlott védője ugyancsak fenntartotta jogorvoslatának írásbeli indokolását. Felhívta a figyelmet a másként történés lehetőségének ki nem zárására, melyre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert tényből további tényre helytelenül következtetett. Ezért ő is az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

II. r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból valóban nem következik az, hogy pszichikai bűnsegélyt nyújtott volna ZZ sértett megöléséhez. Ehhez képest az ügyészi fellebbezés a mérlegelést támadja, mely nem vezethet eredményre, mivel az ügyészség csupán egyetlen konkrét bizonyítékra hivatkozott, arra a bizonyos levélre. E tekintetben azonban az elsőfokú bíróság értékelte ezt a bizonyítékot, alapvetően helyesen, mivel a levél nem tesz említést I. r. vádlott elkövetési magatartásáról, csupán a gyanú tereléséről szól. ... közötti telefonbeszélgetésekkel kapcsolatban más is szóba kerülhetett, mint a sértett megölése. A védő álláspontja szerint is magánjellegű beszélgetéseket folytathattak egymással, melynek tárgyát egyértelműen nem lehet megfogalmazni.

III. r. vádlott védője ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. A törvényszék a történeti tényállás megállapításakor helyesen rekesztette ki azokat a tanúvallomásokat a bizonyítékok köréből, melyekre az első hatályon kívül helyező végzés utalt. Mérlegelést támadónak minősítette az ügyészi fellebbezést, és védencét terhelő objektív bizonyítékok hiányában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1), és 349. § (1) bekezdése alapján mindhárom fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében felülbírált. Nem terjed ki ugyanakkor a felülbírálat az elsőfokú bíróság ítéletének az emberöléssel kapcsolatos rendelkezésein kívüli, a vádlottakat a kifosztás büntette alóli felmentő, illetve löfegyverrel visszaélés miatti eljárást megszüntető rendelkezéseire. Az elsőfokú bíróság ítélete e részét az ügyészi fellebbezés eleve nem támadta. E tekintetben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség is akként nyilatkozott, hogy a fellebbezés csak az emberöléssel kapcsolatos felmentő rendelkezéseket érinti, ezért az egyéb bűncselekmények tekintetében hozott felmentő és eljárást megszüntető rendelkezések a Be. 348. § (2) bekezdésére figyelemmel nem bírálhatók felül. E törvényhely szerint ugyanis, *ha a vádlott ellen több bűncselekmény miatt emeltek vádat, az ítéletnek csak az a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezése bírálható felül, amely ellen fellebbeztek.* A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a törvényes előfeltétel áll fenn, ezért csupán kizárólag a vádlottak terhére rótt ölési cselekmény mikénti elbírálása képezheti a felülbírálat tárgyát.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az Egri Törvényszék az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárását. Ahogyan azt az első hatályon kívül helyező végzésében a Fővárosi Ítéltábla előírta, a tanúk figyelmeztetése teljesen körűen megtörtént, őket nem csupán a hamis tanúzás törvényes következményeire, hanem arra is figyelmeztette az elsőfokú bíróság, hogy a vallomástételi kötelezettség nem terjed ki arra, hogy magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolja a tanú [Be. 82. § (1) bekezdés b) pont]. A figyelmeztetés elhangzása után a tanúk nyilatkozatát ennek megértéséről jegyzőkönyvbe foglalta. A tanúk kivétel nélkül éltek is a tanúvallomás megtagadásának jogával e kérdésben. Az előbbiekre is tekintettel az elsőfokú bíróság a történeti tényállás megállapítása során elkerülte az első alkalommal lefolytatott bizonyítási eljárás hibáit, erre is tekintettel a másodfokú bíróság nem talált olyan eljárási szabálysértést, ami az ítélet hatályon kívül helyezésére vezetett volna.

Helyesen hivatkozott az ügyész JJ tanúvallomásával kapcsolatban, hogy abban az esetben, ha az eljárás későbbi szakában a tanú mentességi jogára hivatkozva megtagadja a vallomást, az eljárás korábbi szakában tett, a mentességi joggal érintett előadásai már bizonyítékként nem vehetők figyelembe. Ez természetesen nem csupán JJ nyomozati vallomásával kapcsolatosan igaz, hanem az összes olyan tanúra is vonatkozik, akik utóbb megtagadták a tanúvallomást, az azzal kapcsolatos kérdésben, amivel bűncselekmény elkövetésével vádolták volna

magukat. Sem JJ, sem a többi tanú erre vonatkozó nyomozati vallomása ezért bizonyítékként nem értékelhető ugyanúgy, mint egy közeli hozzátartozó vallomása sem, aki az eljárás későbbi szakában él a mentességi jogával és utóbb tagadja meg a vallomás tételét.

Az elsőfokú bíróság beszerezte és értékelési körébe vonta mindazokat a bizonyítékokat, melyek az ügy elbírálása szempontjából mellőzhetetlenek voltak. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos tevékenységét semmilyen kifogás nem érte a jogorvoslatot előterjesztők részéről, de a másodfokú bíróság sem észlelt olyan bizonyítási hiányosságot, amely a további bizonyítás felvételét tette volna indokolttá, avagy erre figyelemmel az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyezni.

A másodfokú bíróság által ismertetettek szerint lényegében az összes jogorvoslat azzal volt kapcsolatos, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül (tévesen) következtetett [Be.351. § (2) bekezdés d) pont], bár kétség kívül az ügyészi fellebbezés hivatkozott a megállapítottak hiányosságára is [előbbi törvényhely b) pont]. A másodfokú bíróság nem osztotta az ezzel kapcsolatos ügyészi, vádlotti és védői érvelést, mert álláspontja szerint az Egri Törvényszék a történeti tényállást túlnyomórészt megalapozottan, a Be. 351. § (2) bekezdés a), c-d) pontjában írt hibáktól és hiányosságoktól mentesen állapította meg.

Szemben az ügyészi érveléssel az elsőfokú bíróság helytállóan vetette el a bűncselekmény indítékai közül a ZZ és MM közti közösülést mint olyat, mely I. r. vádlottat a sértett megölésének megszervezésére indította. E körben helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy I. r. vádlott még csak olyan kijelentést sem tett, melyből az következne, hogy a sértett életére törne, ezzel szemben magas rangú rendőrségi és politikai kapcsolatait akarta latba vetni azért, hogy „ZZ meglakoljon a tettéért” (elsőfokú ítélet 24. oldal 4. bekezdés).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint sem állapítható meg az, hogy I. r. vádlott felhívására lötték le ZZ sértettet. Az elsőfokú bíróság előbb ismertetett ténymegállapításának megfelelően ugyanis MM 1997. július 28-án feljelentést tett ZZ sértett ellen a Veszprémi Rendőrkapitányságon, melynek eredményeként nem került sor a sértett személyi szabadságának a hatóságok általi korlátozására. A sértettel szembeni eljárási cselekmény a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem felel meg annak az ügyészi érvelésnek, hogy ez a feljelentés csupán arra szolgált volna, hogy elterelje a figyelmet ZZ későbbi eltűnéséről, mivel a feljelentés éppen hogy I. r. vádlottra terelhette az eljáró hatóságok figyelmét. Ha valóban a vádiratban szereplő ok lett volna a bűncselekmény indítóoka, akkor MM szerepét sem lehetett volna figyelmen kívül hagyni, hiszen a feljelentés megtevőjeként neki is kétséget kizáró szereppel kellett rendelkeznie a sértett ellen elkövetett bűncselekmény megszervezésében. Ezzel szemben ezt a szerepét nem vizsgálták az eljárás során, így a vádemelésre sem került sor vele szemben. Épp a ZZ ellen tett feljelentés az a vitathatatlan tény, amely alátámasztja előbbiek szerinti kijelentését, hogy igénybe

fogja venni „magas rangú rendőr kapcsolatait” ZZ megbüntetése - nem a meggyilkolása - érdekében.

Ugyanakkor épp az indító ok tekintetében az elsőfokú bíróság által rögzített történeti tényállás mégsem tekinthető teljes mértékben megalapozottnak. Nem e helyen, hanem a bizonyítékok értékelése körében ismertette az elsőfokú bíróság azt a helytálló álláspontját, hogy mi volt ZZ megölésének kikövetkeztethető indítóoka. Helyesen zárta ki az elsőfokú bíróság, hogy az ölési cselekmény elkövetésére I. r. vádlott felhívására került volna sor, ezt azonban a tényállásban nem rögzítette. Az előbbiekre tekintettel az elsőfokú ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjának második fordulata szerinti, a tényállás hiányos megállapításában megnyilvánuló megalapozatlanságban szenved. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja, az iratok tartalma alapján orvosolta a következők szerint:

- ZZ megölésének indító oka a sértettnek - elsősorban a Balatonnál található - üzleti érdekeltségeinek megszerzése volt. Az ismeretlen tettes, vagy tettesek személye az eljárásban nem volt megállapítható, az azonban igen, hogy PP-hoz, avagy más bűnözői csoporthoz tartozók adtak utasítást a sértett megölésére.
- A 25. oldal 5. bekezdésében írtakat a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy a sértett megölése nem I. r. vádlott felhívására történt. E vádlott az előbbi bűnözői csoportokhoz tartozók felhívására csalta a feljelentéssel kapcsolatos tárgyalást színlelve ZZ-t a Budaörs, szám alatti iroda közelébe ahol pontosan meg nem állapítható helyen ismeretlen személy tarkón lőtte.

A törvényszék ítéletének a 46. oldal utolsó bekezdésében helyesen kifejtetteknek a történeti tényállásába való átemelésével került sor a tényállás első kiegészítésre. A következőre pedig az előbbi, valamint az elsőfokú bíróság egyéb helyes megállapításaiból levont ténybeli következtetése a másodfokú bíróságnak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az előbb írtakra tekintettel immár hibamentes, és a másodfokú bíróság felülbírálata alapjául szolgál.

Szemben a jogorvoslatban írtakkal a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mindenben eleget tett indokolási kötelezettségének. Ez vonatkozik a másodfokú bíróság által előbb jelzett indítóokra, mely épp a sértett halálát követő események támasztanak alá. E körben kiemelendő a sértett lakásának másnap történő kiürítése, az hogy PP a sértett valamennyi üzleti érdekeltségét és összes emberét átvette, működtette egészen a haláláig (28. oldal harmadik bekezdés), valamint a sértett iii névre hallgató kutyája is hozzá került. Utóbbi körülmények kétséget kizáró bizonyossággal utalnak arra, hogy a bűncselekmény elkövetése nem I. r. vádlott felhívására történt, hanem a bűncselekmény kezdeményezője az előbbi bűnözői kör volt, ahogyan ezt az elsőfokú bíróság helyesen elemezte az ítélet 46. oldal 2. bekezdésében.

I.r. vádlottnak a bűncselekmény elkövetésében való közreműködése tekintetében is helytálló érvekkel mutatta be az elsőfokú bíróság e vádlott valós szerepét. Szemben az ügyész érvelésével a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a módszerével, hogy a lefolytatott bizonyítás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat „a tettesi oldal irányából” vezette le, még akkor is, ha - az ügyészi jogorvoslatban írtak szerint - a tettes személye a történeti tényállásban nem volt megállapítható. Az elsőfokú ítélet 32. oldal 2. bekezdésében kiemelten szedett rész csak annyiban pontosítandó, hogy a vádlottak cselekvősege a vádban szereplő tettes oldaláról volt levezethető.

Az elsőfokú bíróság ekként pontosított módszerét követve valóban a törvényi tényállást megvalósító tettes személyének tisztázása volt a büntető eljárás legfontosabb kérdése. Az ügyészi vád szerint e személy III. r. vádlott volt. Arra a tényállításra, hogy ő lett volna a bűncselekmény elkövetője, már a vádemeléskor is csupán közvetett bizonyítékok álltak rendelkezésre. A vádlott kétség kívül elismerte, hogy közreműködött egy Scorpio típusú géppisztoly beszerzésében, melyet I. r. vádlott ki is próbált. Emellett ugyancsak vádlott társával kipróbáltak egy másik, ugyancsak önvédelmi fegyverként beszerzett maroklófegyvert. Az elsőfokú bíróság az ezzel kapcsolatos tényeket helytállóan rögzítette a történeti tényállásban, valamint a bizonyítékok értékelése körében. Ezen fegyverek eszközként történt használatát a jelen ügyben viszont semmilyen bizonyíték, szakértői vélemény, tanúvallomás nem támasztotta alá.

Abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az eljárás során kihallgatott ún. hallomás tanúknak a vallomása alapján nem látta bizonyíthatónak e vádlott bűnelkövetői minőségét (elsőfokú ítélet 34. oldal 3. bekezdés - 36. oldal 3. bekezdés). JJ tanúvallomásának kiesésével ugyanakkor az is rögzíthető, hogy WW a hallomás tanúnak a hallomás tanúja, mivel olyan személytől szerzett az üggyel kapcsolatos információt, aki maga sem közvetlenül észlelte az eseményeket, hanem elmondásból értesült róluk. A köznyelv az ilyen módon beszerzett információt pletykának nevezi, amely a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem képezheti a büntető jogi felelősséget megállapító tényállás alapját. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor III. r. vádlottat bizonyítottság hiányában mentette fel a minősített emberölés büntette miatt emelt vád alól. Különösen elvetendő a bizonyítékok akkénti értékelése, hogy a vádlott bűnösségét az ölési cselekményben az bizonyítja, hogy a kérdéses napon a helyszín közelében nem telefonált azért, hogy tettesi mivoltát leplezze. Ha telefonált volna, akkor meg tettesi közreműködése lenne bizonyított. E vádlott I. r. vádlott alárendeltje volt, aki telefonált, csakúgy, mint az állított hierarchiában magasabban álló II. r. vádlott is. Ebből tehát az következne, hogy III. r. vádlott főnökeit nem figyelmeztette arra, amitől maga is óvakodott. Ezen bizonyítéknak tekintett vádbeli tény semmilyen bizonyító erővel nem bír.

A fegyverrel és a közvetett tanúkkal kapcsolatosan írtak irányadók I. r. vádlott cselekvőségének értékelésénél is. E vádlott tekintetében sem értékelhető bizonyítékként JJ-nak a vallomás megtagadás folytán bizonyítékként figyelembe

nem vehető előadása. Ugyancsak irányadó a „hallomás tanú hallomás tanújának”, WW-nak a vallomásával kapcsolatosan a III. r. vádlottnál írtak.

I. r. vádlott cselekvőségének értékelésénél ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a nyomozás során maga is elismerte, „hogya felvette a kapcsolatot PP-sal, akiről WW-tól azt tudta, hogy BB főnöke” (elsőfokú ítélet 40. oldal 1. bekezdés). Az elsőfokú bíróság által ugyanitt elemzettek szerint a vádlott azt is elismerte, hogy a cselekmény napján találkozott a Budaörs, ...utcai ingatlan alagsorában a sértettel (nyomozati iratok 4907. oldalán tett vallomása). E vallomását már a nyomozás során is visszavonta I. r. vádlott, ám védekezését az elsőfokú bíróság - helyesen - nem fogadta el (elsőfokú ítélet 42. oldal 4. bekezdés).

I. r. vádlottnak az eljárás során előterjesztett védekezését és az elsőfokú ítélet ellen írásban benyújtott fellebbezését cáfolják azok a körülmények, melyeket az elsőfokú bíróság az ítéletének 39-55. oldalán részletesen és irathűen elemzett. E körben helytállóan utalt az elsőfokú bíróság YY informatikai és távközlési szakértő szakvéleményének elégtelenségére, és rendelt ki helyette másik igazságügyi, informatikai és távközlési szakértőt (elsőfokú ítélet 31. oldal). Az újonnan kirendelt TT szakvéleményét a logika szabályainak megfelelően értékelte és vetette egybe a vádlottak és a tanúk vallomásával (49-53. oldal). Az így beszerzett és értékelt bizonyítékokból helytállóan következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy I. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor a Budaörs, szám alatti ingatlanban tartózkodott (49. oldal utolsón bekezdés), továbbá arra, hogy ZZ sértett ebben az időben megérkezett az ingatlanhoz, és őt annak környékén gyilkolták meg (50. oldal közepe). Ahogyan ezt a másodfokú bíróság már jelezte, egyébként I. r. vádlottnak is volt olyan nyomozati vallomása, melyben a találkozó tényét elismerte. Már csupán e körülmény folytán sem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság a történeti tényállás megállapításánál ne zárta volna ki a másként történés lehetőségét.

Ugyancsak megalapozatlanul támadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a sértett Mercedes gépkocsija tekintetében I. r. vádlott és védője. Azt még a vádlott sem vitatta, hogy a sértett halálát követően a rendszámtábla ellopása után még hónapokig használta ZZ gépkocsiját. Az elsőfokú bíróság az ezzel kapcsolatos tényállást is mérlegelési jogkörében állapította meg, melynek támadása új, más bizonyítékra hivatkozás hiányában nem vezethetett eredményre (50. oldal utolsó bekezdés - 51. oldal 3. bekezdés). Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással szembeni, spekulatív, semmivel alá nem támasztott vélekedést tükröz I. r. vádlott azzal kapcsolatos előadása, hogy a megállapítottakhoz képest akár saját gépkocsijában is kivégezhették a sértettet. Ez a hivatkozás már csak azért is kizárható, mivel a nyári időszámítás folytán lényegében napközben, egy forgalmas benzinkúton kizárható ilyen cselekmény elkövetése. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által elemzettek szerint kétséget kizáró bizonyossággal volt megállapítható, hogy valóban I. r. vádlott hívta a cselekmény elkövetésekor a Budaörs, szám alatti ingatlanhoz ZZ-t. Ehhez képest az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat e vádlott javára értékelve nem látta megállapíthatónak, hogy az ő felhívására követték el a

bűncselekményt, és ehelyett az enyhébb megítélésű, részesi alakzatot megalapozó tényeket rögzített az ítéletében.

Döntő bizonyíték I. r. vádlottal szemben a sértett holttestének kibontása során a tettenérése. E tevékenységével a vádlott már önmagában is - a jogi indokolásnál a későbbiekben elemzettek szerint - bűncselekményt követett el. Az ezzel kapcsolatos védekezése arra vonatkozóan, hogy volt-e ajtó az előző nap általa vásárolt garázson, avagy nem, lényegében jelentőséggel nem bír, és ugyancsak minden alapot nélkülöz az azzal kapcsolatos védekezése, hogy nem ő vitte a holttestet oda. E körben tárgyi bizonyítéku szolgál a Rover típusú személygépkocsijából származó szőnyeg, melyet a holttesttel együtt elásva talált meg a nyomozó hatóság.

II. r. vádlottal szemben III. r. vádlotthoz hasonlóan legfeljebb közvetettnek tekinthető bizonyítékok álltak rendelkezésre a vádemeléskor. Cselekvőségére vonatkozóan olyan állítást a vád sem tartalmaz, hogy jelen lett volna ZZ kivégzésekor. A cselekményével kapcsolatos tényállást az elsőfokú bíróság lényegében a vádiratnak megfelelően állapította meg azzal, hogy II. r. vádlott nem működött közre a sértett megölésében. Mérlegelési jogkörében elfogadta azt a védekezését, hogy utóbb tudta meg I. r. vádlott telefonhívásából, hogy „meghalt a főnöke” (27. oldal 1. bekezdés), mely körülmény ugyancsak terhelő I. r. vádlottal szemben.

II. r. vádlott cselekményének értékelésénél az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a bűncselekmény elkövetését tagadó előadásait (57-60. oldal 1. bekezdés). Mind az ő, mind pedig társai védekezését összevetette a bizonyítás anyagával: MM (SRK) felolvasással a tárgyalás anyagává tett vallomásával, továbbá SS, GG (Bv-s Bandika), AA, QQ, UU, CC tanúk vallomásával (61. oldal utolsó bekezdés - 64. oldal). Bizonyítékként használta fel a MM cellájából lefoglalt levelet (64. oldal 1. bekezdés) valamint igazságügyi informatikai szakértő véleményét (65. oldal).

Az eljárás során elsősorban a vádlottak és tanúk vallomásából kirajzolódott ZZ azon fontos személyiségi jegye, melyet az elsőfokú bíróság a 64. oldal utolsó bekezdésében rögzített. E szerint „mindig ZZ döntötte el, hogy egy találkozóra ki kíséri el, ennek ellentmondani nem lehetett”. Ebből a megállapításból - mellyel a másodfokú bíróság mindenben egyetértett - az következik, hogy ha a sértett úgy döntött, hogy senki nem kíséri el a Bíbor utcai ingatlanig, akkor ennek így kellett történnie. Ezzel ellentétesen arra is vannak adatok, hogy a sértett soha nem jelent meg kísérő nélkül, melyhez képest valóban szokatlan és gyanút ébresztő ez a döntése. Ebből viszont önmagában ugyanakkor valóban nem következik az, hogy II. r. vádlott annak a tudatában szállt ki a gépjárműből, hogy ezt követően ZZt kivégzik. Egyebekben az előbbiek mellett helyesen zárta ki az elsőfokú bíróság a mulasztásos bűnsejély megállapíthatóságát is II. r. vádlottal szemben.

Összességében a bizonyítékok helytálló értékelésével jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy III. r. vádlotthoz hasonlóan e vádlott esetében sem bizonyítható a bűncselekmény elkövetése. Mindkét vádlott esetében az ügyészi fellebbezés a bizonyítékok mikénti értékelését támadja. Ez pedig új, más bizonyítékokra való hivatkozás hiányában nem vezethetett eredményre. A másodfokú bíróság nem látott ezért alapot az elsőfokú bíróságtól gyökeresen eltérő, III. r. és II. r. vádlott esetében bűnösség megállapítására vezető, I. r. vádlott tekintetében pedig a felbujtásos bűnrészesség megállapítására alkalmas tényállás megállapítására. Utóbbi vádlott tekintetében ugyanakkor a tényállás olyan módosításának sem volt helye, ami felmentésére vezetett volna.

II. r. vádlottal kapcsolatban azért megjegyzendő, hogy ugyan a vád szerint évekig PP megbízásából irányította a Balaton környéki bünszervezetet, nevezett az eltelt évtizedek óta ma is büntetlen előéletű, ellene büntetőeljárás sem indult e miatt. PPt pedig ZZ halálát követő évben ölték meg, robbantották fel. Előtte a médiában a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság „informátoraként” szerepelt a televízióban lejátszott, a videó-megosztókon jelenleg is megtalálható felvételek szerint.

Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a korabeli veszprémi és pest megyei rendőröket meghallgatva a vallomásukat elfogadta arra nézve, hogy sem XY, sem BB tevékenységét nem kísérték figyelemmel, ezért nem tűnt fel évekig, hogy XY-hoz került BB minden érdekeltsége, sőt még féltett kutyája is. Az a körülmény, hogy XY és köre, valamint BB vagyontárgyait szétosztó, átállt emberei, sőt ellene sem folytattak vizsgálatot, nem hogy alátámasztja, hanem megerősíti, hogy vádbeli indítéka, a kivégzés vád által állított teátrális volta - mögé lopakodva kellett tarkón löni - csupán fikció.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének meghozatalakor az irányadó tényállás alapján helyesen minősítette I. r. vádlott cselekményét az elkövetés idején hatályos Btk. 166. § (1), (2) bekezdés a) pontja szerinti bűnsegédként elkövetet emberölés büntettének. A másodfokú bíróság által kiegészített tényállásból is az következik, hogy a bűncselekmény ismeretlen elkövetőjét nem ő hívta fel ZZ sértett megölésére. I. r. vádlott a sértett Budaörsre csalásával, majd a holttest garázshoz történő elvitelével és bebetonozásával megvalósította az elsőfokú bíróság által alapvetően helyesen minősített élet elleni bűncselekmény bűnsegédi bűnrészességét.

Ahogy azt a másodfokú bíróság az előbbiekben már jelezte, a holttest 2004. január 23-i kibontásának megkezdésével önmagában is egy másik bűncselekmény törvényi tényállása, a korabeli Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntette is megvalósulhatott volna. E cselekménynél az elévülés sem kerülhetett volna szóba, mint a megállapíthatóságot meggátoló körülmény, mivel el nem évülő alapbűncselekmény tárgyi bizonyítékának - a sértett holttestének - eltüntetésére irányult I. r. vádlott tevékenysége. Nincs ezért jelentősége a bűncselekmény elkövetése óta eltelt öt évet meghaladó időmúlásnak, mivel az alapcselekmény nem évült el, s ennek felderítésének megakadályozását szolgálta a vádlott újabb magatartása.

Tekintettel arra, hogy a vádlott részesként maga is büntetőjogi felelősséggel tartozik az alapbűncselekményért, az emberölésért, a későbbiek során kifejtett, ennek leplezését célzó igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény megállapíthatósága nem kerülhet szóba vele szemben. A bűnpártolást csak olyan személy követheti el, aki az alapbűncselekmény elkövetésében semmilyen módon nem vett részt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követően, 2013. július 1-jén lépett hatályba az „új Btk.”, a 2012. évi C. törvény. A másodfokú bíróság ezért e törvény, valamint a bűncselekmény elkövetése idején hatályos 1978. évi IV. törvény 2. § alapján vizsgálta, hogy a cselekmény másodfokú elbírálása idején mely Btk. alkalmazása indokolt. E körben nem hagyható figyelmen kívül a Kúria 4/2013. (X. 14.) BK. véleményének rendelkezése, mely szerint *„határozott tartamú szabadságvesztés esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1) - (2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.”*

Az másodfokú bíróság megállapította, hogy a kedvezőbb feltételes szabadságra bocsáthatóság miatt I. r. vádlottal szemben az új jogszabály, a 2012. évi C. törvény alkalmazása indokolt. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen minősített cselekményt a 2012. évi C. törvény 160. § -ába ütköző, és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének minősítette.

Az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket I. r. vádlott tekintetében. A 2012. évi C. törvény rendelkezéseinek megfelelően is helyes az enyhítő szakasz alkalmazása a cselekmény óta eltelt 16 éves időmúlásra figyelemmel. Ennek jogszabályhelye azonban megváltozott az előbbi törvény 82. § (2) bekezdés a) pontján alapul a tíz évet el nem érő szabadságvesztés kiszabása a vádlottal szemben. A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 37. § (3) bekezdés ab) pontja alapján fegyház. Az ugyancsak helyes időtartamban meghatározott közügyektől eltiltás mellékbüntetés törvényhelye a Btk. 61-62. §§ alapul. I. r. vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján büntetése kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1), (2) bekezdés I. fordulata alapján kell beszámítani az előzetes fogvatartásban töltött időt. A lőfegyver elkobzását megalapozó törvényi rendelkezés a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja.

Ahogy arra az előbbiekben a másodfokú bíróság már utalt, II. r. és III. r. vádlottak esetében a történeti tényállás megalapozott, melyből az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a vádlottakkal szemben nem volt bizonyítható a terhükre rótt bűncselekmény elkövetése. A velük szemben hozott felmentő rendelkezés ezért törvényes, ennek megváltoztatására egyik vádlott esetében sincs

ok. Az elsőfokú bíróság ítéletét az előbbi indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság I. r. vádlott tekintetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta. Egyebekben e vádlott esetében, továbbá II. r. és III. r. vádlottaknál az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte, hogy mindkét felmentett vádlott előzetes fogvatartásban töltött időt. A Be. 580. § (1) bekezdés II/a. pontja alapján kártalanítás jár az előzetes letartóztatásért, ha a bíróság a terheltet felmentette. A Be. 582. § (1) bekezdése alapján a kártalanítás módjára és mértékére a Pkt. a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni, a (2) bekezdés szerint a kártalanítás a felmentő ítélet jogerőre emelkedésével válik esedékessé. Az 583. § (1) bekezdése szerint a terhelt a jogerős felmentő ítélet vele történő közlésétől számított hat hónapon belül terjeszthet elő kártalanítási igényt; e határidő elmulasztása jogvesztő. Az előbbi törvényhelyekre figyelemmel a másodfokú bíróság felhívta II. r. és III. r. vádlottak figyelmét e jogosítványukra.

Budapest, 2014. év május hó 14. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Az Egri Törvényszék 9.B.544/2011/69. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.400/2013/9. számú ítéletében írt változtatással I. r., II. r. és III. r. vádlottak tekintetében **2014 . év május hó 14. napján jogerős és I. r. vádlott esetében végrehajtható.**

Budapest, 2014. év május hó 14. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelűl:

tisztviselő